

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA UOKiK W POZNANIU**

ul. Zielona 8, 61-851 Poznań
Tel. (0-61) 852-15-17, 852-77-50, Fax (0-61) 851-86-44
E-mail: poznan@uokik.gov.pl

Poznań, dnia 20 listopada 2008r.

RPZ-430/7/08/JM

DECYZJA nr RPZ 39/2008

Na podstawie art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy i § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2007r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz.U. nr 134, poz. 939), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

nakłada się na Janusza Szymańskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Centrum Turystyki „Oskar” w Poznaniu **karę pieniężną** w wysokości 5.000,00 zł (słownie: pięć tysięcy złotych), co stanowi równowartość 1.395,87 euro (słownie: tysiąc trzysta dziewięćdziesiąt pięć euro 87/100), za nieudzielenie informacji żądanych na podstawie art. 50 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w postępowaniu w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów o sygn. akt RPZ-61/23/08/JM

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 21 lipca 2008r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: Prezes Urzędu) wszczął z urzędu postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, w związku z podejrzeniem stosowania przez Janusza Szymańskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Centrum Turystyki „Oskar” w Poznaniu (dalej: Przedsiębiorca) praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, określonej w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, polegającej na stosowaniu w „Warunkach uczestnictwa w imprezach turystycznych realizowanych przez Centrum Turystyki Oskar” (dalej: „Warunki uczestnictwa”) postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego.

Pismem z dnia 22 lipca 2008r. (doręczonym w dniu 24 lipca 2008r.) Prezes Urzędu zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu postępowania administracyjnego. Działając na podstawie art. 50 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, wezwał jednocześnie Przedsiębiorcę do ustosunkowania się do podniesionych zarzutów oraz udzielenia informacji, od kiedy stosuje „Warunki uczestnictwa” przedłożone w postępowaniu wyjaśniającym (sygn. akt RPZ-405/1/08) poprzedzającym wszczęcie ww. postępowania, ile umów zawarł zgodnie z postanowieniami tego wzorca, które nie zostały jeszcze wykonane, a także wskazania wysokości przychodu, potwierdzonego dokumentem, osiągniętego w 2007r. w rozumieniu obowiązujących Przedsiębiorcę przepisów o podatku dochodowym- w terminie 14 dni od dnia otrzymania pisma.

Prezes Urzędu pouczył, że w przypadku nieudzielenia informacji albo udzielenia informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd, na podstawie art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, może nałożyć na przedsiębiorcę karę pieniężną w

wysokości stanowiącej równowartość do 50.000.000 euro. Wskazał jednocześnie, że wszelkie kopie przedkładanych dokumentów winny być poświadczony za zgodność z oryginałem. Poinformował ponadto Przedsiębiorcę, że zgodnie z art. 33§ 2 i 3 Kodeksu postępowania administracyjnego, pełnomocnictwo udzielone adwokatowi powinno być załączone do akt sprawy.

W dniach 22 i 25 sierpnia 2008r. do Delegatury Urzędu w Poznaniu wpłynęło pismo adwokata Michała Wawrzyniaka z dnia 12 sierpnia 2008r. (przesłane również faksem w dniach: 20 i 21 sierpnia 2008r.), skierowane *w odpowiedzi na wezwanie do udzielenia informacji i ustosunkowania się do zarzutów*, w którym poinformowano m.in., że dane o dochodzie firmy i liczbie zawartych umów zostaną przesłane w ciągu 7 dni. Jednocześnie Michał Wawrzyniak wniósł o *nieobciążanie firmy karami pieniężnymi z uwagi na niezłożenie w terminie żądanych informacji, albowiem zwłoka nie była następstwem działania firmy a czynnikiem od niej niezależnym*.

Pismem z dnia 29 sierpnia 2008r. (doręczonym w dniu 3 września 2008r.) Przedsiębiorca został ponownie wezwany do udzielenia wymienionych powyżej informacji oraz pouczony o konsekwencjach niezastosowania się do wezwania, wynikających z przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Prezes Urzędu pouczył ponadto Przedsiębiorcę, że z uwagi na brak w aktach sprawy pełnomocnictwa do reprezentowania strony przed Prezesem Urzędu, kolejne pisma adwokata Michała Wawrzyniaka bez złożenia dokumentu pełnomocnictwa potraktowane zostaną jako nieudzielenie odpowiedzi na wezwanie, co skutkować będzie wszczęciem postępowania w sprawie nałożenia na Przedsiębiorcę kary pieniężnej. Prezes Urzędu zwrócił także ponownie uwagę na konieczność poświadczania za zgodność z oryginałem wszelkich kopii przedkładanych dokumentów.

Pismem z dnia 10 września 2008r. adwokat Michał Wawrzyniak *w odpowiedzi na wezwanie do udzielenia informacji i ustosunkowania się do zarzutów z dnia 21 lipca 2008r.* przesłał niepotwierdzoną za zgodność z oryginałem kopię zeznania o wysokości dochodu osiągniętego przez Przedsiębiorcę w 2007r. oraz poinformował o braku niezrealizowanych umów podpisanych zgodnie z wzorcem analizowanych „Warunków uczestnictwa”. Ponadto ustosunkował się do niektórych postanowień, objętych zarzutami w prowadzonym postępowaniu administracyjnym. Do pisma nie załączono pełnomocnictwa do reprezentowania Przedsiębiorcy.

Z uwagi na powyższe, postanowieniem z dnia 14 października 2008r. wszczęto z urzędu postępowanie w sprawie nałożenia na Przedsiębiorcę kary pieniężnej, z tytułu nieudzielenia w wyznaczonym terminie informacji żądanych na podstawie art. 50 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej, przedkładając odpis pełnomocnictwa do reprezentowania Przedsiębiorcy w postępowaniu przed Prezesem Urzędu (niezawierającego daty), adwokat Michał Wawrzyniak wyjaśnił, że *w związku z niepodaniem wszelkich informacji, do podania których Janusz Szymański został wezwany, przedsiębiorca nie ma na celu utrudnienia zakończenia postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Wszelkie kroki podejmowane przez przedsiębiorcę w niniejszym postępowaniu mają na celu jak najbardziej dokładne i sumienne wyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy, co w pewnych przypadkach uniemożliwia zajęcie stanowiska wobec wezwań Prezesa Urzędu we wskazanych terminach (...). Wszelka zwłoka nie była następstwem działania przedsiębiorcy, a czynnikiem od niego niezależnym*. Podkreślił ponadto, że zajęcie przez Przedsiębiorcę stanowiska co do wszystkich zarzutów w postępowaniu w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w wyznaczonym terminie było niemożliwe z uwagi *na oczekiwanie na rozstrzygnięcie w sprawie zawisłej przed Sądem Najwyższym III CZP 89/08*.

Jednocześnie pełnomocnik Przedsiębiorcy udzielił informacji żądanych w wezwaniach z dnia 22 lipca 2008r. i 29 sierpnia 2008r. w postępowaniu w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, dotyczących liczby umów zawartych w oparciu o analizowany wzorec „Warunków uczestnictwa”, które pozostają w obrocie prawnym oraz daty, od której wzorec ten jest wykorzystywany przez Przedsiębiorcę w obrocie konsumenckim. W odniesieniu

do zarzutów, do których nie ustosunkował się w piśmie z dnia 10 września 2008r. poinformował natomiast, że *nadal trwają szczegółowe konsultacje i analiza, celem zajęcia odpowiedniego stanowiska w sprawie, stanowisko zostanie przesłane do dnia 28 października 2008r.* Ponadto przedłożył potwierdzoną za zgodność z oryginałem kopię zeznania podatkowego Przedsiębiorcy za 2007r.

Prezes Urzędu zważył, co następuje:

Stosownie do art. 50 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, przedsiębiorcy są obowiązani do przekazywania wszelkich koniecznych informacji i dokumentów na żądanie Prezesa Urzędu. Art. 106 ust. 2 pkt 2 ww. ustawy stanowi, że Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość do 50.000.000 euro, jeżeli przedsiębiorca ten choćby nieumyślnie nie udzielił informacji żądanych przez Prezesa Urzędu m.in. na podstawie art. 50 ustawy bądź udzielił informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd.

Zgodnie z art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ilekroć w ustawie jest mowa o przedsiębiorcy rozumie się przez to przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej (t.j. Dz.U. z 2007r. nr 155, poz. 1095). Przepisy tej ustawy za przedsiębiorcę uznają m.in. osobę fizyczną wykonującą we własnym imieniu działalność gospodarczą. Za działalność gospodarczą uznaje się z kolei zarobkową działalność wytwórczą, budowlaną, handlową, usługową oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodową, wykonywaną w sposób zorganizowany i ciągły.

W świetle powyższego, Janusz Szymański prowadzący zarobkową działalność usługową w zakresie organizowania imprez turystycznych jest przedsiębiorcą w rozumieniu przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, a co za tym idzie posiada status przedsiębiorcy także w rozumieniu przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Ciąży na nim zatem obowiązek przekazywania wszelkich koniecznych informacji i dokumentów żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 50 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów kładzie nacisk przede wszystkim na przydatność żądanych przez Prezesa Urzędu informacji na potrzeby prowadzonego przez niego postępowania (tak: E. Modzelewska- Wąchal, Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz, Warszawa 2002r., str. 340; wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 19 listopada 1992r., sygn. akt XVII Amr 24/92). Bezspornym w niniejszej sprawie jest fakt, że wszelkie informacje i dokumenty, których przedstawienia zażądał Prezes Urzędu, były niezbędne do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy, a w konsekwencji do zakończenia prowadzonego postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów (sygn. akt RPZ-61/23/08).

Jednocześnie, jak podkreślono w orzecznictwie (np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2004r. sygn. akt III SK 31/2004 OSNP 2005r., Nr 4, poz. 60), obowiązek udzielania informacji jest możliwy do zrealizowania tylko wówczas, gdy skierowane do przedsiębiorcy żądanie określa wszystkie elementy, o których mowa w art. 45 ust. 2 (obecnie: w art. 50 ust. 2) ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Wezwania Prezesa Urzędu odpowiadały wszystkim wymogom określonym w art. 50 ust. 2 ustawy. Wskazywały: zakres wymaganych informacji, cel żądania, termin udzielenia informacji, zawierały także pouczenie o sankcjach za nieudzielenie informacji lub za udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd. Pomimo tego, Przedsiębiorca nie przedstawił żądanych informacji i dokumentów, poważnie utrudniając tym samym sprawne i efektywne przeprowadzenie postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. W ocenie Prezesa Urzędu, wyjaśnienia złożone przez adwokata Michała Wawrzyniaka w pismach z dnia 12 sierpnia 2008r. i 10 września 2008r. *w odpowiedzi na wezwanie do udzielenia informacji i ustosunkowania się do zarzutów*- wobec nieprzedłożenia, mimo pouczeń,

pełnomocnictwa do reprezentowania Przedsiębiorcy w postępowaniu przed Prezesem Urzędu nie wywierały skutków prawnych. Przedłożona przez adwokata Michała Wawrzyniaka kopia zeznania podatkowego Przedsiębiorcy nie poświadczona za zgodność z oryginałem, nie mogła zostać uznana za dowód z dokumentu w postępowaniu przed Prezesem Urzędu. Zgodnie bowiem z art. 51 ust. 1 ustawy, dowodem z dokumentu może być tylko oryginał dokumentu lub jego kopia poświadczona przez organ administracji publicznej, notariusza, adwokata, radcę prawnego lub upoważnionego pracownika przedsiębiorcy, o czym wielokrotnie pouczano Przedsiębiorcę. Z uwagi na powyższe uznać należało, że Przedsiębiorca odmówił udzielenia informacji żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 50 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Wymagane przez Prezesa Urzędu informacje i dokumenty przesłane zostały dopiero po doręczeniu Przedsiębiorcy zawiadomienia o wszczęciu wobec niego postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej.

Należy zauważyć, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 7 kwietnia 2004r. sygn. akt III SK 31/2004 (OSNP 2005 nr 4, poz. 60), kara pieniężna przewidziana w art. 101 ust. 2 pkt 2 (obecnie: art. 106 ust. 2 pkt 2) ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest sankcją nakładaną na przedsiębiorcę za niedopełnienie obowiązku udzielenia na żądanie Prezesa Urzędu informacji niezbędnych do wszczęcia i sprawnego prowadzenia postępowania także wówczas, gdy żądana informacja została udzielona z opóźnieniem, już po wszczęciu postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej. Takie stanowisko zawarte zostało również we wcześniejszym wyroku Sądu Antymonopolowego z dnia 16 grudnia 1998r. sygn. akt XVII Ama 62/98, w którym wskazano, że przepisy dotyczące nakładania przez Prezesa Urzędu kary pieniężnej obejmują swym zakresem nie tylko nieudzielenie, ale i zwłokę w udzielaniu Prezesowi Urzędu żądanych przez niego danych. Przemawiają za tym przede wszystkim względy racjonalności, wyrażające się sprzeciwem wobec blokowania przez przedsiębiorcę wykonywania zadań organu antymonopolowego. Przekazywanie przez przedsiębiorcę odpowiednich danych służyć ma przede wszystkim sprawnemu i efektywnemu przeprowadzeniu postępowania administracyjnego.

Celem kary pieniężnej nałożonej na podstawie art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest więc zdyscyplinowanie uczestników i ekonomia postępowania prowadzonego w interesie publicznym. Zauważyć należy, że zgodnie z art. 104 ustawy postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów powinno zakończyć się nie później niż w ciągu dwóch miesięcy, a w sprawie szczególnie skomplikowanej nie później niż w ciągu trzech miesięcy od dnia wszczęcia.

Niezastosowanie się Przedsiębiorcy do wezwań Prezesa Urzędu skutkowało natomiast niemożliwością dochowania ustawowego terminu zakończenia postępowania administracyjnego i spowodowało konieczność jego przedłużenia.

Podkreślenia wymaga, że Prezes Urzędu dwukrotnie wzywał Przedsiębiorcę do udzielenia informacji i przedłożenia dokumentów niezbędnych w prowadzonym postępowaniu: pismem z dnia 22 lipca 2008r. i ponownie z dnia 29 sierpnia 2008r., wyznaczając odpowiednio: 14 i 7-dniowy termin do wykonania obowiązków. Po bezskutecznym upływie ostatniego z wyznaczonych Przedsiębiorcy terminów, Prezes Urzędu wszczął postępowanie w sprawie nałożenia kary pieniężnej i dopiero wówczas pełnomocnik Przedsiębiorcy- *należycie umocowany*, udzielił żądanych informacji i przesłał wymagane dokumenty wskazując przy tym, że *wszelka zwłoka nie była następstwem działania przedsiębiorcy, a czynnikiem od niego niezależnym*. Jednocześnie w żaden sposób nie sprecyzował, jakie „czynniki niezależne” uniemożliwiły Przedsiębiorcy zastosowanie się do kolejnych wezwań Prezesa Urzędu. Pełnomocnik Przedsiębiorcy wskazał jedynie, że nie zajął w wyznaczonym terminie stanowiska co do wszystkich podniesionych wobec Przedsiębiorcy zarzutów *z powodu oczekiwania na rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego*. Okoliczność ta nie może jednak, w ocenie Prezesa Urzędu, stanowić przyczyny uzasadniającej brak należytej reakcji Przedsiębiorcy na otrzymane wezwania. Przede wszystkim dlatego, że rozstrzygnięcie w

powołanej sprawie pozostaje zupełnie obojętne dla obowiązku przesłania informacji i dokumentów, których Prezes Urzędu zażądał. Abstrahując od powyższego należy też wskazać, że orzeczenie Sądu Najwyższego nie miało wpływu na ocenę zachowania Przedsiębiorcy z punktu widzenia zarzutu stosowania postanowień wzorców umów wpisanych do rejestru niedozwolonych postanowień umownych. Wbrew twierdzeniom pełnomocnika Przedsiębiorcy, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2008r. sygn. akt III CZP 89/08 nie kreuje stanowiska w sprawie wzorców postanowień umownych o potrąceniu kosztów poniesionych w związku z dokonaną rezerwacją w przypadku rezygnacji z imprezy przez uczestnika. Przedstawione Sądowi Najwyższemu przez Sąd Apelacyjny w Warszawie zagadnienie prawne (sygn. akt VI ACz 2134/07) dotyczyło rozstrzygnięcia kwestii proceduralnej, a mianowicie, czy rozszerzona prawomocność wyroku uwzględniającego powództwo o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone wyłącza bądź nie możliwość wytoczenia powództwa przez tego samego lub innego powoda przeciwko innemu przedsiębiorcy nie biorącemu udziału w postępowaniu, w którym zapadł wyrok. Zagadnienie, co do którego Sąd Najwyższy podjął w dniu 7 października 2008r. uchwałę, nie miało zatem bezpośredniego wpływu na sytuację prawną Przedsiębiorcy w prowadzonym przeciwko niemu postępowaniu w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Kary pieniężne nakładane przez Prezesa Urzędu w związku z nieudzieleniem informacji mają charakter represyjny- za naruszenie ustawowego obowiązku udzielania informacji na żądanie Prezesa Urzędu oraz prewencyjny- zapobiegający podobnym naruszeniom w przyszłości i zniechęcający do takiego naruszenia, zaś zagrożenie nimi, czyli potencjalna możliwość nałożenia kary nadaje im charakter dyscyplinujący. W interesie Prezesa Urzędu leży zapobieganie sytuacjom, w których przedsiębiorcy poprzez nieudzielenie informacji opóźniają lub uniemożliwiają realizację jego zadań ustawowych.

Nalożenie kary na podstawie przytoczonego powyżej art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów odbywa się w trybie uznania administracyjnego. Tak więc o tym, czy w konkretnej sprawie na konkretnego przedsiębiorcę nałożona zostanie kara pieniężna decyduje Prezes Urzędu. Ustawodawca wskazał natomiast w art. 111 ustawy te okoliczności, które Prezes Urzędu winien uwzględnić decydując o wymiarze kary pieniężnej, wymieniając w szczególności okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy.

Biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, Prezes Urzędu uznał, że nałożenie kary pieniężnej na Przedsiębiorcę za nieudzielenie informacji żądanych na podstawie art. 50 jest w pełni uzasadnione.

Ustalając wysokość kary Prezes Urzędu wziął pod uwagę przede wszystkim stopień jego zawinienia. Pomimo dwukrotnego wezwania Przedsiębiorca nie udzielił żądanych przez Prezesa Urzędu informacji i nie przedłożył wymaganych dokumentów. Żądane na podstawie art. 50 ustawy informacje i dokumenty przedłożone zostały dopiero po wszczęciu postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej. Przedsiębiorca nie uzasadnił także przyczyn swojej zwłoki. Nie sprecyzował, jakie „czynniki niezależne” uniemożliwiły mu zastosowanie się do wezwań Prezesa Urzędu. Nie bez znaczenia jest również, że żądane przez Prezesa Urzędu informacje i dokumenty dotyczyły podstawowej działalności Przedsiębiorcy i nie wiązały się z nadmiernymi i skomplikowanymi działaniami w celu ich pozyskania. Za szczególną okoliczność obciążającą uznano uprzednie naruszenie przez Przedsiębiorcę przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Podkreślić bowiem należy, że na Przedsiębiorcę nałożono już wcześniej, prawomocną decyzją nr RPZ 12/2008 z dnia 22 kwietnia 2008r., karę pieniężną w wysokości 1.000,00 zł za nieudzielenie informacji żądanych na podstawie art. 50 ustawy, w postępowaniu wyjaśniającym (sygn. akt RPZ-405/1/08), poprzedzającym wszczęcie postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Przedsiębiorca miał zatem świadomość nie tylko ciążyących na nim obowiązków, ale również konsekwencji ich niewykonania. Postawa

Przedsiębiorcy wskazuje zatem na jego wyjątkowo lekceważący stosunek do obowiązujących przepisów prawa.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności, Prezes Urzędu nałożył na Przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 5.000,00 złotych, co stanowi równowartość 1.395,87 euro (słownie: tysiąc trzysta dziewięćdziesiąt pięć euro 87/100). Wartość euro została przeliczona na złote według kursu średniego walut obcych ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski w dniu 31 grudnia 2007r., zgodnie z którym kurs euro wynosił 3,5820 zł. Stosownie bowiem do art. 5 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, wartość euro, o której mowa w przepisach ustawy, podlega przeliczeniu na złote według kursu średniego walut obcych ogłoszonego przez NBP w ostatnim dniu roku kalendarzowego poprzedzającego rok zgłoszenia zamiaru koncentracji lub nałożenia kary.

W ocenie Prezesa Urzędu, ustalona kara pieniężna jest adekwatna do okoliczności sprawy i stopnia zawinienia Przedsiębiorcy, zaś jej wysokość jest na tyle dolegliwa dla Przedsiębiorcy, że skutecznie zapobiegnie ponownym naruszeniom art. 50 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Nałożona kara spełnia równocześnie funkcję prewencji ogólnej, zniechęcając do naruszania prawa również innych przedsiębiorców.

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w sentencji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie: NBP O/O Warszawa 51 1010 10100078 7822 31000 000.

Stosownie do art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 kpc- od niniejszej decyzji służy odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie- Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów- Delegatury w Poznaniu.

Otrzymuje:

Michał Wawrzyniak- *pełnomocnik Janusza Szymańskiego*
Kancelaria Adwokacka
Plac Wolności 2/4
61-738 Poznań